

Odmey iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prospeh afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 Š; s prilogo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7·20 L, 80 am. cts., 2·60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Miklošičeva cesta št. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Materina slika. — Zvonovi. — Iz misijonov: Brez strehe! — Preprečimo razširjanje krivih ver na Južnem Madagaskarju. — Obisk pri mojih sosedi. — Jusuf, mož molitve. — Uslišane molitve. — Kratki misijonski dopisi. — Moč molitve. — Zamorsko pleme v prvotnosti. — Zveza afriškega tiska. — Popolni odpustek. — Dušna premija.

Darovi.

Od avgusta in septembra 1927:

Za afriške misijone v splošnem: Din 12.310·85; L 300.—

Za stradajoče: Din 96·50.

Za gobavee: Din 168.—

Za odkup sužnjev: Din 1814.—; L 580.—

Za botrinske darove: Din 3590.—; L 255.—

Za zamorčke: Din 518.—; L 90.—

Za katehiste: Din 409.—; L 200.—

Za kruh sv. Antona: Din 4061·75; L 71.—

Za misijonsko zvezo: Din 122.—

Za otroško zvezo: Din 68.—

Za mašno zvezo: Din 4568.—; L 24.—

Za Klaverjev vinar: Din 150.—

Za afriški tisk in katekizem: Din 225.—

Za določene namene: Din 600.—

Za določene misijone: Din 380·50.

Za Klaverjevo družbo: Din 337·25.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 108.—

Tisočkrat »Bog povrnič vsem blagim dobrotnikom!

»ZAMORČEK«

ilustriran mesečnik za mladino v pospeševanje ljubezni do naših najubožnejših črnih bratov.

Stane na leto Din 5.—

ZAHVALE

z darovi so dospеле: V čast Presv. Srcu Jezusovemu, Svetemu Duhu, Materi božji, sv. Jožefu, sv. Alojziju, sv. Antonu, Mali sv. Tereziji, sv. Notburgi, škofu Slomšku, grofici Ledóchowski.

Materina slika.

Podobo v svojem srcu nosim,
podobo na vso moč lepo,
v zastavo mi je, kar da prosim,
Gospod odrekel mi ne bo.
Podoba ta je pač Marije,
srce mi moje zanjo biže.

V mladosti svoji, o Devica,
podobo tvojo že častil
sem rad in hvalil te, Kraljica,
ker mater v tebi sem dobil.
V mladosti že zato ljubiti,
učil se ti hvaležen biti.

Potekla so mi mlada leta,
v ljubezni tvoji, o Gospa,
povsod sem videl tvojo sliko
jo našel, moj zaklad srca,
ob robu gozda je visela,
k nji moja duša je hitela.

Visoko gori je žarela
vklesana v trd granitni sklad,
krasila jo je rujna zarja,
ji zvezde pletle venec zlat.
Jaz sem v ljubezni gledal nánjo,
vse svoje upe stavil vanjo.

Podoba tvoja, o Devica,
v tolažbo bodi vsakikrat
v življenju, v smrti pa, Kraljica,
me spremi do nebeških vrat.
Tako podoba naj bo tvoja
po smrti tudi sreča moja!

Zvonovi.

Kako mnogo je pesmi, ki opevajo zvonove! Nekatere pripovedujejo o božičnih, druge o velikonočnih zvonovih. Kako nam gre do srca glas zvona o božični polnočnici in kako se nam dojmi zvonjenje pred prazniki!

Kristjani so zvonjenje vedno ljubili. Cerkev blagoslavlja zvonove v strah sovražnim močem. Kaj naj rečemo o zvonu, ki pozvanja pri sv. maši? Ta zvonček je »božični« zvonček, ker naznanja vsak dan prihod Boga na oltar. In zvončki pri procesiji sv. Rešnjega Telesa?! Vsak vernik pripogne koleno, ko jih zasliši, ker ve, da naznanjajo bližino Najsvetejšega.

O, ti zvonovi! — Kako smo hvaležni zvonovom domačega kraja! Klicali so nas neštétokrat iz delavnika v praznik in pripomogli k naši posvetitvi.

Zdaj pa si mislimo domači kraj brez zvonov (saj smo povojni to deloma doživeli!)! Mislimo si soboto brez zvonjenja In Veliko noč in Božič! Na ta način spoznamo, česa kristjani v Afriki tako zelo pogrešajo; ker večina novih misijonskih postaj je še vedno brez zvonov.

Seveda moreš tudi brez zvonov v nebesa. Toda opazuj se, čitatelj, ali boš n. pr. v petek popoldne ob 3. uri molil, ako Te ne bo zvon na to opomnil. In vendar že spomin na smrt Gospodovo priklíče mnogo milosti v dušo! Komaj eden od sto bo molil, ako ga ne bo zvon na to opomnil.

Kdo izmed nas se spomni med dnevom, da bi molil za kristjane, ki se v tistem hipu bore s smrtjo? In vendar ob smrti uri se gre za celo večnost. In komaj eden od sto bo molil za umirajoče kristjane, ako ga ne bo zvon na to opominjal.

In mrtvaški zvonček, ki opominja, da se ravno tedaj bori duša za svoje izveličanje! Strah prešine naše srce in sto jih moli za ubogo dušo v tem trenutku. In gotovo je, da v takem trenutku ne boš padel v smrten greh, ko ti glas mrtvaškega zvona bije na uho.

Kako malo pomislimo na pomen zvonov za krščansko življenje! Zdaj pa, ko smo se s tem prepričali, dajmo kaj za nabavo zvonov za misijone; za male ali velike: kakor smo že bogatejši ali revnejši! Od malega mašnega zvončka do velikega zvona v zvoniku!

Še ena misel! Tudi nam bo enkrat bila zadnja ura. Tedaj upamo, da nam bo zvonilo ne le v domači vasi, ampak tudi drugje. Morebiti bo ravno tedaj pozvanjal naš mašni zvonček v daljni Afriki; morebiti bo tedaj v zvoniku naš zvon zvonil

k angelskemu češčenju ali klical k službi božji ali preko livad oznanjal povzdigovanje ali blagoslov?!

Bog nam izkazuje dobrote, ki jih ne zapazimo vselej takoj, a vendar jih izkazuje. Na noge torej, prijatelj, dajva za napravo enega zvona, najsi bo majhen ali velik, ki bo s svojim bronastim glasom še dolgo oznanjal slavo božjo ljudem, medtem ko bova jaz in ti že zdavnaj strohnela v zemlji...

— ■ —

Iz misijonov:

Brez strehe!

P. Aupiais, lyonski misijonar, prednik misijona Porto Novo piše 17. junija Družbi sv. Petra Klaverja:

Tri mlade misijonske sestre iz kongregacije N. Lj. Gospe od apostolov so tekom zadnjih tednov umrle v misijonu za mrzlico. Bile so angeli varuhi malih deklic domačink, ki so jih vsak dan učile katekizem. Tako so pomagale vzgajati kristjane in krščanske družine, ki bodo sedaj tvorile krščansko občino.

Prišle so pred 4 leti iz domovine, kjer so konec noviciata pele: »Za Kristusa hočemo umreti...« Veselile so se mučeništva, da bi mogle dati življenje za Kristusa — in sedaj se jim je želja izpolnila; bolezen jih je pomorila, kakor rabelj, v cvetu let. Res so kri prelile, ker kri se jim je udrila in so umrle. Pa to še ni bilo dosti. Na večer, ko je prva umrla, je prišlo povelje od zdravstvenega nadzorstva: »Njeno truplo naj se prepelje v bolnišnico, ve druge pa ste za 14 dni odločene. Vojaki bodo stražili vašo hišo, da je ne zapustite. Pa tudi k vam ne sme nihče.« Potem so zaprli vrata in bolezen je razsajala za obzidjem.

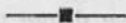
Pismo neke mlade kristjanke iz Porto Novo poroča sledeče: »V sredo zvečer je začela sestra Camila nenadoma bljuvati črno kri. Mati Mateja je poklicala misijonarja in zdravnika. Vročina je naraščala do desetih; takrat je sestra umrla. Tisto noč so postavili stražo pred zavod, ki je tam ostala 40 dni. Najhujše nam je bilo, da sestre in gojenke niso smele k pogrebu. Pa saj poznate kristjane iz Porto Novo: vsi so bili navzoči pri pogrebu; tako tudi vsi Evropejci z guvernerjem na čelu.«

Ker sem že začel, bom vse povedal. V misijonu Porto Novo sta bili dve poslopji stari in nezadostni: cerkev in se-

sterska hiša. Že zdavnej smo nameravali, da jih popravimo. Ker pa nismo imeli denarja za oboje, smo ugibali, s katerim naj začnemo. Odločili smo se za cerkev, kar je bilo napačno, zakaj, morebiti so sestre umrle zato, ker so morale stanovati pod to napol razpadlo streho in med trohnelimi stenami. Mene bi vest pekla, ako bi bil sam ukrenil, da naj se s sestersko hišo počaka; toda sestre same so se odločile in rekle: »Najprej cerkev!«

V tem so imele prav, ker je to pripomoglo, da so tri potem hitro se preselile v boljše stanovanje: nebesa. Postale so s tem živi vogelni kamen za novo cerkev. S tem so pa — upam — tudi dosegle, da se bodo omečila srca dobrotnikov v Evropi in bodo prispevali za zidavo sesterske hiše, ki jo sedaj nameravamo pričeti.«

Sestra Emanuela, glavna tajnica kongregacije N. Lj. Gospe od apostolov, dostavlja tem besedam: »Iz zdravstvenih ozirov je vlada ukrenila, da se sesterska hiša razkuži. S tem so ostale sestre — obenem s 500 gojenkami brez strehe. Da preprečimo moralno škodo, ki bi bila še večja ko materialna, bi morali takoj pričeti z zidanjem... Treba je preprečiti, da bi se otroci vpisali v protestantske šole. Tu v materni hiši imamo že pripravljene nove kandidatkinje na mesto umrlih sestrič. Pa ves naš pogum je nezadosten, ako se ne reši denarno vprašanje. Sestre nas prosijo, naj delamo za njih rešitev. Pa saj se njih zadeva sama priporoča. Prepričani smo, da bo že sam opis nesreče ganil srca dobrotnikov. To je najlepši in najboljši izmed naših misijonov, zato bi bila silna škoda, ako bi se pričeto delo moglo nadaljevati.

Preprečimo razširjanje krivih ver na Južnem Madagaskarju.

Piše P. Engelvin, lazarist-misijonar v Fort Dauphin.

P. Engelvin prihaja iz Fort Dauphina. Njegovo apostolsko srce vidi obilico dela in on želi, da mu pomagamo z adoptiranjem katehistov. Ima jih že nekaj, ki ga mnogo stanejo, ker nekateri morajo skrbeti tudi za svoje rodbine. »Ta denar bi bil dobro naložen!« pravi on. Kakšni kristjani živijo v Južnem Madagaskarju? Večinoma so Ifovas ali Betsileos, ki so se priselili iz osrednjih planot. Nekaj jih je tudi zastopnikov rodu Tanosy, ki izhajajo iz Fort Dauphina. Domačini postajajo nekam »krotkejši«.

Malgaši radi potujejo, pa ne ostajajo radi na enem kraju razen iz rodu Betsileos, ki so obdelali nekoliko zemlje. Vsi drugi so v službi kupcev, ki tod iščejo svoje sreče. Vendar večina katolikov želi, da se misijonar nastani med njimi, ali da jih vsaj često obišče. Pod raskavo zunanostjo se jim skriva dobro katoliško srce.

Pa četudi niso vsi enako vredni, mora misijonar govoriti s Kristusom: »Prišel sem rešit izgubljene.« Gre zlasti za krst otrok, sv. obhajilo in pripravo na krščanski zakon, kajti misijonar dela tudi za prihodnost.

Kaj potrebujemo za uspevanje misijona?

1. Najprej: misijonarjev.

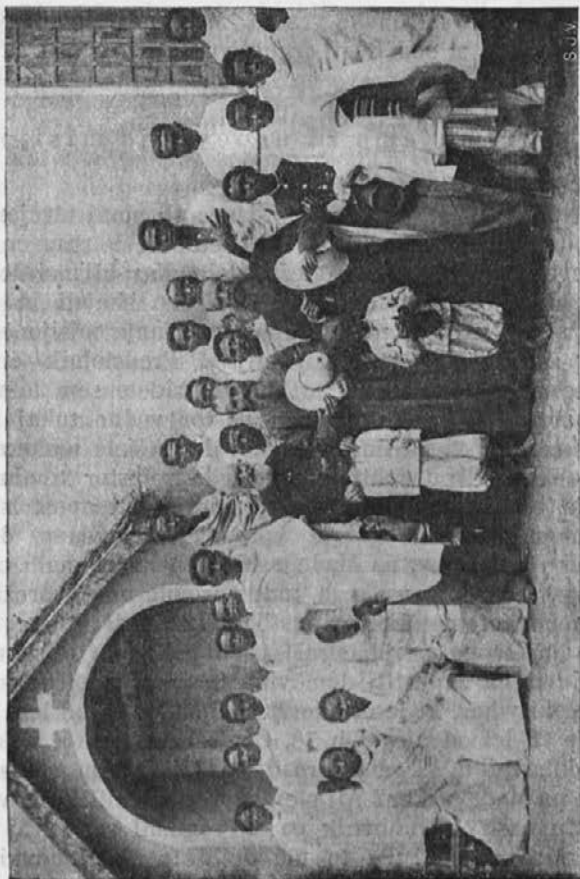
Nas je le petnajst, ki smo pa vsi več ali manj utrujeni od dela in podnebja. Mislim, da bo v 10 letih tri četrtine misijonarjev nesposobnih — vsaj za težje delo. Nas bi moralo biti 25 do 30, da bi nam bilo mogoče pošteno shajati in drug drugemu pomagati ob potrebi. Za ustanavljanje misijonov pa bi komaj zadostovalo 50 misijonarjev. Predstojnik civilne postojanke mi je nekoč rekel: »Oče, vi pridete sem le vsaki 2 leti, medtem, ko protestantovski pastor vedno tukaj biva. On ima 48 cerkva, vi pa imate le eno; drugo šele nameravate zidati.« — Toda odkod dobiti misijonarjev? Pastor kmalu kdo postane, da bo pa dober misijonar, mora imeti apostolskega duha... Moji kristjani večkrat vprašujejo, kako to, da je drugod toliko duhovnov, na Madagaskarju pa tako malo. »Oče, pišite ponje, mi bomo vsakega radi sprejeli in ga preživeli, on nas ne bo potem nikoli zapustil, kakor tudi vi ne.« Bog jih usliši! Največ pa se jih straši pred poklicem misijonarja zato, ker je treba zapustiti domovino in iti v tropične kraje. Naš apostolski vikar, ki je ustanovil misijon, je že od leta 1896 tukaj: to je 28 let od njegovih 76. On je rekel nekoč nekemu mlademu duhovniku, ki ga je prosil, če sme ž njim v misijon: »Vi hočete na Madagaskar? Ali ste dovolj premislili? Ali veste, kaj boste tu našli?« Duhovnik pa: »Premislil sem. Kaj bom tu našel? Morda grob! Pa to nič ne dé!« Ta duhovnik je zdaj že 2 leti misijonar in na njem se ne vidi, da bi kmalu dosegel grob.

2. Potrebujemo tudi denarja.

To je navadna tožba vseh misijonarjev: to dobro vem. Toda kdor pozna Madagaskar, ta ve, da smo bili doslej tukaj najbolj pozabljeni od sveta. Po drugih postajah more misijonar vsaj nekaj pridelati iz zemlje, tu je pa to popolnoma nemogoče. Po drugih postajah so kristjani vsaj toliko premožni,

da krijejo en del stroškov sami; tu pa tudi najpridnejši tiče v dolgovi.

Denarja potrebujemo za potovanje, za zidanje, za učitelje. Ker nam primanjkuje cerkvâ in katehistov, odpade velik del kristjanov h krivim veram, ki jim njih oznanjevalci morejo

Misijonarje družbe Jezusove s skupino katehistov.
(Ambohibelomani, Madagaskar.)

več nuditi. Tako postane mnogo poganov protestantov, ki bi sicer bili katoličani.

Denarja potrebujemo za šole. Obe šoli v Fort Dauphinu in Fanjahiri imata 200 otrok. Izmed teh postanejo večinoma v 5 ali 6 letih katehisti. V 25 letih bodo pridigarji po vseh vaseh. Kaj naj postavimo mi nasproti tej sovražni sili? Niti načrta, niti upanja nimamo, da bi prišli do domačih moči.

Fort Dauphin in Tulear se ponašata z dobro obiskanimi ljudskimi šolami. Toda drage so te šole. In naši misijoni ne morejo zadosti plačati učenikov, ki so se na teh šolah izobrazili.

Zato: blage duše poslušajte moj klic. V imenu 300 tisoč poganov in 25 tisoč kristjanov ponavljam prošnjo »malih tičev«:

Pater: »Oče ptičkov!«

Vsi: »Oče ptičkov!«

Pater: »Daj svojim otrokom

Kristjani: »Riža!«

Pogani: »Sočivja!«

Pater: »Amen!«

Vsi: »Amen!«

Obisk pri mojih sosedah.

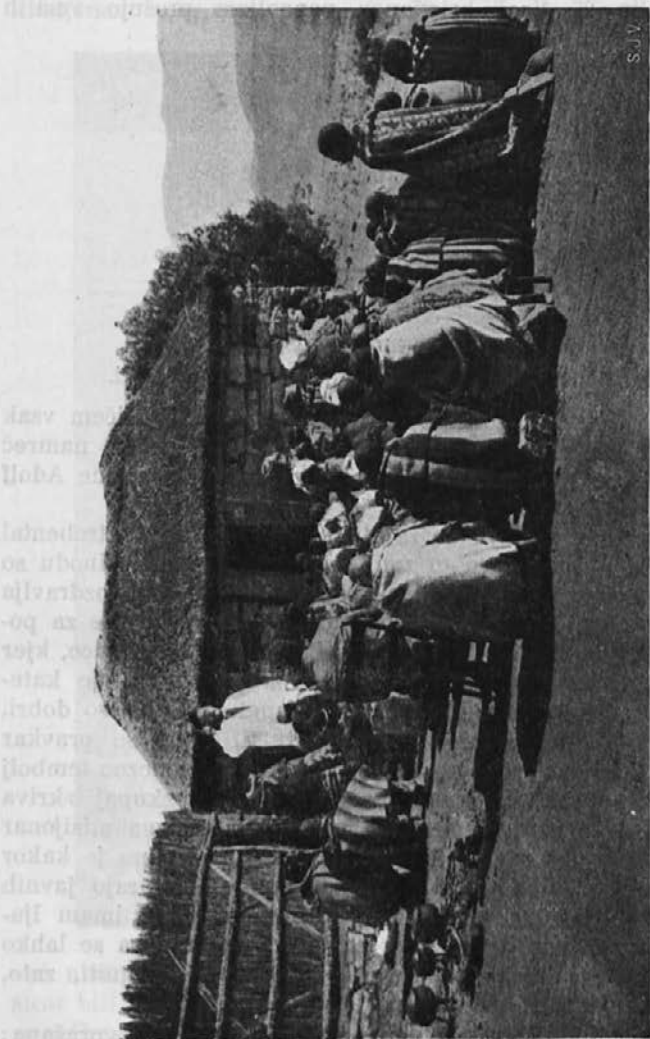
P. Tomaž, Belih Očetov, misijonar ob Tanganjiki.

»Adolf, vzemi trobento, da greva!« Tako pokličem vsak dan ob 4. uri popoldne svojega slugo. Ob tej uri se namreč podam v sosedno vas k pouku katekizma. Potem vzame Adolf trobento, jaz pa sedem na kolo in greva.

Še predno dospesva do zaželjene vasi, je Adolf iztrobental svoj signal za pouk. On to zna. In res ob mojem prihodu so vsi vaščani že zbrani pred vaško kapelo. Vse me pozdravlja in želi govoriti z menoj; jaz pa odložim vse pogovore za pozneje in počem čuti nikakih novic. Peljem jih v cerkvico, kjer začnemo z molitvijo. Potem izprašujem tisto poglavje katekizma, ki sem ga zadnjič razlagal. Skupni odgovori so dobri, ne tako odgovori posameznikov, kajti ti ljudje so pravkar klepetali drug čez drugega, zato so pa sedaj posamezno tembolj tihi. Zopet drugi odgovorijo nekaj, a je vse skupaj »kriva vera« tako, da navzoči mrmrajo vmes. K sreči zna misijonar potaplajočega še rešiti s kakim vprašanjem, ki mu je kakor drog tistemu, ki se potaplja. Stari ljudje ne marajo javnih izpraševanj. Nekateri odgovarjajo priprosto: »Rad imam ljubelega Boga in vem, da ga greh razžali, z grehom pa se lahko nebesa zgube. Več pa si revež ne morem zapomniti, zato, oče, izprašujte rajši mladino.«

Zadnjič je odgovorila neka starka, ki je bila vprašana: »Odgovorila bom, povem pa, da je tepec tisti, ki se mi bo morda smejal, ako ne bom prav povedala!« Potem je odgovorila na vprašanje, seveda napačno, a nihče si ni upal smejati se.

Da se zborovanje častno konča, prašam naposled kakega mladega, ki izvrstno odgovori. Potem podam še nekaj opominov, nakar vsi pokleknejo in molijo sledečo molitvico:

V zamorski vasi: pridiga na prostem.

»Bog ljubezni in dobrote, razlij svojo milost na vso cerkev: na sv. Očeta, na našega škofa, naše misijonarje, dobrotnike, prijatelje in sovražnike. Izpreobrni pogane, reši grešnike, po-

magaj nesrečnim, stoj ob strani umirajočim in reši duše iz vic.« — Genljivo je, ko to molitvico skupno molijo tisti, ki so bili pred kratkim še pogani.

* * *

Preden sedem na kolo, se pred kapelico nekoliko pogovorim; saj ravno ob takih prilikah misijonar najbolj spozna svoje ovčice, da jih posvari ali pohvali, ako treba. — »Oče Paka, povej mi, ali si se mar skregal z ljubim Bogom? Ali ti je mar Bog odrekel kaj, kar nikomur ne odreče? Solnce in dež ti pošilja. Ti pa že par nedelj nisi prišel v cerkev! Torej: na svidenje v nedeljo, dragi moj Paka!«

»O, o! Grajati te moram, Naugiri!« (merjasca!) Tako, in še grša imena imajo nekateri. »Še vedno nosiš te grde amulette na vratu, dasi si mi bila obljubila, da jih sežgeš. Gotovo se bojiš hudičeve žlahte, jaz pa ti pokažem, kako se ji moraš v bran postaviti. Naj vzamem nož in prerežem vrvico, ki vso to stvar skupaj drži. Tako — sedaj pa poglej, da moja roka ni odrevenela in noževa klinja ni razpočila. Sedaj pa pojdiva v tvojo koč, da na ognjišču sežgeva vso to bedarijo.«

»Alo, očetje in matere, čujte! Otroci ne hodijo vedno v šolo. Ako bo šlo tako naprej, jih bo treba pustiti ob kruhu in vodi in jim zabeliti z leskovo mastjo.«

»Kje je pa tistih par malih, ki so se me do nedavnega tako bali? Matere, sem ž njimi, da jih pobožam! Kako lepi in pridni otroci to! Ta je čisto očetu podoben, le oči ima materine, ta pa je ves materin, le nos je očetov...« Tako se šalim s temi malčki in jim ukrotim.

Razume se, da pri tem ne govorim le jaz. Med navzočnimi jih je vedno nekaj, ki imajo kaj na »vesti«. N. pr. »Oče, ne daleč od tu smo zasledili divjačino. Daj nam svojo puško, da pogledamo; saj naša hrana je vedno le leča in solata. Le zakaj so nam Evropejci prepovedali smodnik!«

»Hijena, leopard in divja mačka so preteklo noč zopet prišli po naše koze in kokoši. Daj nam malo strihnina, da preženemo tem roparjem željo po naših živalih.«

Na to in drugo sem jim vsaj že desetkrat odgovoril, da strihnina ne smem dajati kakor tobak za njuhanje. Končno pa jim moram vendarle dati malo strihnina in tudi košček mesa kot vabo.

Torej na svidenje, prijatelji! Bodite pridni do prihodnje nedelje, ko upam, da se zopet vidimo pri sv. maši. »Na svidenje, oče. Dobro jej in zdrav bodi, pa ne pozabi na trnek, ki si obljubil, da nam ga prineseš!« Sedem na kolo. Tropa

otrok me spremlja kričaje in pozdravljaje tako, da jih moram večkrat opominjati: »Vrnite se otroci, pozno je že, noč se dela!« — Končno mi zakličejo »Z Bogom!« in stečejo proti domu.

Tako se konča skoro vsako popoldne. Hotel sem Vam, dragi čitatelji, opisati en tak svoj izlet. Ali Vas je opis zanimal, ne vem. Gotovo pa Vas je veselilo, ko ste videli, da zamorci v daljni Ameriki za svoje dobrotnike molijo.

Jusuf, mož molitve.

Po s. Dechaume, iz družbe Belih Očetov v Tanganjiki.

Pač ga ni med mnogimi črnimi varovanci Klaverjeve družbe v vasi Kate bolj vnetega in pobožnega moža, kot je naš dobri Jusuf (Jožef).

Večji del svojega življenja je bil sicer vdan poganskemu praznoverju in še celo takrat, ko so prišli v njegovo vas misijonarji, se je trdovratno držal svojih malikov. Kar mu zbolí žena in umrje. To ga je močno pretreslo. Duševni bridkosti se je pridružilo še telesno trpljenje. Celo leto ga je mučil strašen zobobol. V neznosnih belečinah je končno prišel iskat in prosit pomoči v misijonsko postajo. In tam je spoznal in našel svojega Odrešenika in Boga. Izročil se mu je z vso dušo, postal katehumen in na božični praznik prejel sv. krst.

Odslej je Jusuf neprestano napredoval. Kmalu je prekosil vse druge in sedaj je naš najboljši kristjan. Sv. obhajilo prejema vsak dan. Vstopil je pri katoliškem naseljencu v službo. Toda gospodar mu je moral obljubiti prosti čas za izvrševanje njegovih pobožnih vaj.

Sedaj dobri mož sicer ne more prihajati pred zoro v cerkev kot prejšnje čase, ko se ni zbal niti divjega leoparda, ki je večkrat čisto blizu pota prežal na plen... Pride pa vendar vsak dan in ne morem si razlagati, kako vzdrži celo uro kleče, ne da bi se kam naslonil. Kajti odkar ga je nekoč močni bivol, katerega s sulico ni dobro zadel, hudo zdelal z rogovi, čuti večkrat po celem telesu silne bolečine. Globoke brazgotine, ki mu bodo pač vedno ostale, ga zlasti ob deževnem vremenu skele in pečejo. In če ga vprašaš, kako se počuti, bo smehljalje odgovoril: »O, to je bivol.«

»Ne vem, kako treba moliti,« mi pravi nekoč, ko sem ga nekaj izpraševal. »Pa saj sem v hiši ljubega Boga in on vidi, da je Jusuf tukaj; to mi zadostuje.« — Meni se zdi, da je čital v knjigah Gospodovih, kakor marsikateri svetnik, ki ni znal čitati; in to je najboljše.

Dokler Jusuf ni bil pri svojem sedanjem gospodarju, ki ga oskrbuje s hrano in obleko, je dolgo časa nosil spokorno haljo, ne da bi vedel za to. Dal sem mu namreč precejšen kos debelega platna, kot se rabi za zavoje, da se je z njim ogrnil in tako vsaj nekoliko zavaroval proti mrazu, ko je tako zgodaj jutraj prihajal v cerkev.

Okrog poldneva, ravno ob času, ko misijonarji opravljajo svoje duhovne vaje, redno vsak dan obišče Najsvetejše. Navadno je že nekoliko pred nami v cerkvi; delavci, videč ga korakati z rožnim vencem proti misijonski postaji, pravijo tedaj veselo: »Jusuf že gre... Kmalu bo zvonilo poldan!...«

Po kosilu, pri zahvalnem Miserere ga najdem še na kolenih. Včasih ga takrat obdaja truma otročičev, katerim je s svojim molčečim in vspodbudnim obnašanjem pravi zgled in učitelj molitve. Sv. rožni venec moli tolikokrat, da so bile jagode na njegovem molku že čisto obrabljene in so popolnoma izgubile prvotno obliko. Zamenjal sem mu ga z novim in njegovega shranil kot drag spomin.

To je vse, kar vidim in vem o Jusufu; za vse drugo ve le Bog. Njegova vztrajnost v teku šestih let je zmagala zbadljivke, ki so v začetku letele nanj; sedaj ga vsi visoko spoštujejo. Blagi mož je utelešen zgled našim kristjanom in nam vsem. Gotovo so bile njegove molitve, ki so pospešile »val spreobrnjenja«, ki vedno močneje narašča, odkar je nehala vojna in kužna influenza. In vendar bi to dvojje moglo učinkovati ravno nasprotno. Toda ljubi Bog lahko obrne hudo na dobro in ovenča naše težkoče z najlepšimi uspehi.

Razširjanje sv. vere, hvala Bogu, veselo napreduje. Na praznik Marijinega vnebovzvetja smo v našem in sosednjih misijonih krstili okrog 500 katehumenov. Dalo božje Srce, da bi bilo med temi novokrščenci vsaj nekaj takih, kot je naš Jusuf!...

Uslišane molitve

**na priprošnjo ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja,
grofice Marije Terezije Ledóchowske.**

Pismo P. Avgusta Bierfert O. M. J. z dne 1. avgusta 1927.

Bili ste tako prijazni, da ste priložili zadnjemu pismu tudi sliko Vaše ustanoviteljice in duhovne matere vseh afriških misijonov. Sedaj Vam pa razodenem sledeče: Takoj drugi dan

je ona izprosila tukaj pravi čudež. Zgodilo se je takole: Pred štirimi meseci je kap zadela neko zelo staro poganko po vsej desni strani. Naše sestre in jaz smo se na vso moč prizadevali, da jo izpreobrnemo, toda žena o krstu ni hotela nič slišati. K sreči tedaj ni umrla. Pred nekaj dnevi pa je ponoči kočja pogorela, v kateri je starka sama stanovala. Ker vsled mrtvoudnosti ni mogla žena dovolj hitro na prosto, se je močno opekla. Dala me je poklicati. Mislim sem: zdaj bo zahtevala sv. krst. Toda ne. Kot prava poganka je želela strupa, ki ž njim »hijene« zastrupljajo. Prošnje ji seveda nisem uslišal. Rekel sem ji, da je v 5. zapovedi prepovedal ljudi ubijati, hočem ji pa podeliti sv. krst, da more priti po smrti v nebesa. O tem pa ni hotela nič slišati. Vsaj dvajsetkrat je prosila za strup in pri tem jokala. Ni se pustila niti obvezati, da bi čimprej umrla, ker je silno trpela. Po levi strani se ji je videlo meso od vratu do noge, desna stran pa je bila nepoškodovana. Eno uro sem ženi prigovarjal, pa zaman! Šel sem domov. Dva dni pozneje sem prejel Vaše pismo s sliko grofice Ledóchowske. Čakaj, sem si mislil, ta naj sedaj pokaže, koliko premore. Klical sem jo pobožno na pomoč tisti dan in še drugi dan pred in po sv. maši. Ker takoj po maši nisem mogel iti k opečeni ženi, da bi še enkrat poskusil svojo srečo, sem poslal misijonsko sestro tja. Sestra je pozneje pripovedovala, da je bila dobila ženo še pri zavesti, in da se je brez obotavljanja dala krstiti. Umrla je še tisti večer.

Prosim, pošljite vsakemu afriškemu misijonarju sliko grofice Ledóchowske. Jaz sem prepričan, da bo ona nekoč patrona afriških misijonov. Kadar pa se bodo izdelovale svetinje zamorske matere, prosim, da mi jih takoj pošljete 10, za kar se Vam že naprej zahvaljujem. Od nje pričakujem v bodoče še marsikako spreobrnjenje.

»Želim s tem vsem ljubim bralcem »Odmeva« poročati, kako sem bila na priprošnje služabnice božje, grofice Marije Terezije Ledóchowske, čudežno uslišana. Huda bolezen me je spravila skoro na rob groba, že sem prejela sv. zakramente za umirajoče. Nihče ni upal, da ozdravim. Tembolj pa so se čudili vsi in se čudijo še sedaj, ko morem zopet opravljati svoja dela kot prej. To pa je storila ljuba mamica zamorčkov, Marija Terezija. Njej v čast smo opravljali devetdnevno; ljubo podobo umrle služabnice božje so mi dejali na mesto, kjer sem imela najhujše bolečine — in kmalu se je stanje zboljšalo.

Kot uboga misijonska sestra, ki mora še sama prositi miloščine, nisem mogla obljubiti nobenega daru v slučaju, da bom uslišana. Ampak obljubili smo skupno moliti vsak dan za skorajšnje proglašenje drage grofice k blaženim do dneva, dokler se to ne uresniči.

Neka misijonska sestra v Afriki.

Bila sem v veliki nevarnosti za življenje. Z zaupanjem sem se obrnila na umrlo grofico Ledóchowsko za pomoč. Nevarnosti sem

bila rešena, in trdno verujem, da mi je ona pomagala. V zahvalo pošiljam Din 60— kot botrinski dar za zamorčka na ime »Jozefa Terezija«. — T. L.

Na priprošnje blagopokojne M. T. Ledóchowske sem nenadoma ozdravel od težke bolezni. Pošiljam obljubljeni dar 30 lir za krst zamorske deklice na ime »Marije Terezije«. — N. N. v Trstu.

»V bolezni, na kateri že trpim 15 let, sem se zatekla k blagopokojni grofici M. Ter. Ledóchowski in obljubila vsako leto misijonski milodar 100 Din do moje smrti, če ozdravim. Stanje se mi očitno boljša, zato pošljem prvih 100 Din in drugih 100 Din koncem tega leta. Z velikim zaupanjem se v več drugih zadevah obračam do nje.« — S. R.

Priporočajo se v svojih zadevah grofici Ledóchowski in pošiljajo dar: A. S. 10 Din. važna zadeva; F. S. 20 lir za zdravje in pomoč v zelo važni zadevi.

Kratki misijonski dopisi.

Mati Katarina iz Bolonije, frančiškanka, Marijina misijonarka, piše iz Natale: »Kako bi dopovedala dobrotnikom srečo, ki jo občutijo misijonarji, ko prejemajo potrebna sredstva za vzdrževanje svojih naprav. Blago, ki ste nam ga poslali, smo sprejeli z neznanskim veseljem in hvaležnostjo. Tisočera Vam hvala!«

Sestra Menehuld, frančiškanka v Kalé (Galaslandija): »Ne morem se Vam dovolj zahvaliti za staro platno za obvezila, ki ste nam ga poslali. Tudi naši gobavci so Vam za to hvaležni. Navadno jih preobvezujem le dvakrat v tednu, pa to je premalo, ker mnogo jih pride poprej in prosijo: »Mati, preobvezite me, ker tako smrdim.« Jaz pa jim prošnje ne morem uslišati. Med drugimi je neka žena s tako roko, da jo moramo zjutraj in zvečer preobvezati, ker ni mogoče prenašati smradu. Vam se imamo zahvaliti, da imamo sedaj precej starega perila. Ali bi mogli poslati še nekaj zdravil za naše bolnike? 2. marca je eden izmed njih umrl. Tri mesece je strahovito trpel, a potrpežljivo. Ako smo mu rekli, naj moli za svoje dobrotnike, je odgovoril: »Vse svoje bolečine darujem zanje in sem vesel, da jih morem.«

Sestre božje previdnosti (Madagaskar): Žrtve Vaših dobrotnikov niso zaman. Na našem otoku se mnogo dobrega izvrši. Sirote smo obvarovali lakote in jih sedaj krščansko vzgojujemo. Ti otroci, ki nam jih je božja Previdnost dodelila, so občudovanja vredni v svoji gorečnosti in priprostosti. Kadar nas zapuste, da gredo iskat hrane, se zopet radi vrnejo v svoje zavetišče. Ako jim pripusti delo in poklic, so zelo radi med nami. Od doma pa nam dopisujejo o svojih veselih in žalostnih dogodljajih. Vzgajamo tudi sestre domačinke, ki so nam potem v veliko pomoč pri našem delu, v sirotišnicah, šolah, pri bolnikih in bolniških obiskih. Ker so vajene podnebja, gredo tudi v kraje, kamor se me ne upamo radi malarije in mrzlice. Ker znajo jezik domačinov bolje ko me, jim ni težko najti prave besede, ki gre do srca. Zato dosežejo pri poganih in krivovercih uspehe, ki so nam nemogoči. Dve izmed teh sta se pred kratkim preselili k Bogu. Umrli sta tako mirno in lahko, da bi jih človek najraje zavidal za tako srečno smrt.«

P. Erich, oblat sv. Frančiška Saleškega (Jugozah. Afrika): »Naši novi kristjani so v resnici dobri.

O Božiču so pokazali živo vero in ljubezen do Zveličarja v sv. Zakramentu. Nekateri so prišli 65 milj daleč, da so mogli prejeti sv. obhajilo. O Božiču je bilo 153 sv. obhajil; to je veliko za misijon, ki obstoji šele 3½ leta. Veselilo Vas bo, ako Vam povem, da je bilo v misijonu Onseep-Kans 1926. leta 16.143 sv. obhajil. Ne le prejemale Zveličarja, ampak ga tudi vsak dan obiskujejo. Zato je tudi v moralnem oziru, razen par izjem, dobro. Sedaj zidamo cerkev za te dobre ljudi. Skrbi me pa, da bo zmanjkalo denarja. Toda mi zapramo na Boga in molimo za dobrotnike.<

Msgr. de Eleene, apostolski vikar v Leopoldville (Zahodna Afrika): »Dva meseca sem bil na vizitaciji v deželi Leopoldville. Kako sem Bogu hvaležen za uspehe in blagoslov! Kako se naši misijonarji žrtvujejo! Jaz sem osebno prehodil njih kraje. Pota so sicer nekoliko boljše kot so bila pred 20. leti, ko sem hodil po njih, pa vendar še zelo težavna radi močvirja. Največ težav nam delajo protestanti, ki se zelo širijo. Pred 4. leti še ni bilo nobenega; potem pa je prišlo naenkrat 17 belih misijonarjev in 20 črnih katehistov. Razdeljevali so otrokom po vaseh robce in blago za obleko in zidali kapele in podkupovali poglavarje. Zdaj smo nekatere vasi nazaj pridobili, toda nevarnost je še velika vsled dveh središč z veliko bolnišnico, ki jo vodi zdravnik. Marija naj nam po-

maga! Mi moramo dobiti več katehistov, ki jim bomo morali mesečno plačo zvišati, četudi ne vem s čim. Sv. Jožef naj nam pomore iz teh težkih skrbi. Priporočim Vam naše zadeve in Vas zagotovim, da bomo večno hvaležni dobrotnikom.<

P. Gilliard, od očetov šejfeldskih v Zah. Afriki: »Vaše darilo za katehiste mi je posebno prav prišlo. To je v tako redko naseljenem kraju najboljši pripomoček za pridobivanje duš. Pa še en pripomoček je: kapele zidati in vzdrževati! Tudi tu gre za blagor duš.<

P. Ebner, trapist v Mariannahillu (Rhodesia): »Tu imamo 100 otrok, lahko pa bi jih imeli do 300, ako ne bi bilo treba toliko koruze kupovati. Lani smo jo morali kupiti 250 vreč. Ako Bog da, se bo stanje nekoliko zboljšalo, ko bo nova cerkev dodelana. Potem bomo strebili gozd in ga posejali. Tudi zunanje šole nas mnogo stanejo. Imamo jih 21, in moramo vsakega učitelja točno plačati. Nič ne zaostajamo, ampak vztrajno napredujemo. Pred tremi leti meseca majnika sem prvič potoval v Mtoro, ki je tri dni od tu oddaljena. Niti ene katoliške šole ni bilo tam; zdaj jih je 10, dasi sem se moral boriti z velikimi težavami (bil sem sojen in zaprt). Za tri še čakamo privoljenja oblasti. Vsaj štirikrat letno jih moram obiskati. Ko bo cerkev v misijonu sv. Benedikta dodelana, bom najbrže tja prestavljen.<

Moč molitve.

»Nepregledno velik je vpliv molitve, tako da mi niti ne vemo, kaj vse premoremo z molitvijo.« Tako piše p. Mešler v svoji knjigi »Podlaga duhovnega življenja«. Poslužujmo se te velesile molitve k časti božji in zveličanju duš. Priliko za to imamo v »Armadi molitve za Afriko«, ki jo vodi Klaverjeva družba vsako leto pred praznikom Varstva sv. Jožefa, da izprosi od Srca Jezusovega spreobrnjenje ubogih zamorcev.

Letos bo ta praznik 25. aprila, na predvečer praznika Matere božje Dobrega sveta. Naj nam bo torej Marija sobojevnica ob duhovnih prošnjah k Njenemu božjemu Sinu! V tej devetdnevni pobožno molimo molimo zlasti spravno molitev k Sreči Jezusovemu in darujmo vsaj eno sv. obhajilo v ta namen. Pri Klaverjevi družbi dobimo formular te molitvice. (Glej ovitek!)

Zamorsko pleme v prvotnosti.

P. Cermenati, lyonske misijonske družbe piše iz apostol. vikariata Togo:

Že zdavnaj sem Vam hotel pisati, pa sem zbolel za mrzlico. Dobil sem jo vsled prehudega napora in ker nisem bil vajen podnebja. Okolica tukaj je zelo lepa: griči, doline, čeri, palme, drevesa vsepovsod; ponekod mali potoki, ki mirno teko med gorskimi dolinicami. Vse to me spominja stare domovine. Domačini živijo še čisto prvotno, kot so živeli naši predniki: oblečeni so z zrakom in solncem.

Tačav, odkoder Vam pišem, je oporišče našega misijona proti severu. Tukaj se še nismo popolnoma udomačili. Stanujemo v revni koči in delamo ves dan na pekočem solncu, da si sezidamo malo udobnejše stanovanje. Težke naloge nas še čakajo med tem prvotnim ljudstvom, kajti moramo iz teh ljudi napraviti dobre kristjane s pomočjo verskih sredstev. Najbolj nam bodo otroci pri sreči. Najbolj se zanašamo na pomoč božjo, ki si jo upamo izprositi z molitvijo. Smo vedno v dušni in telesni nevarnosti, vendar zaupamo, da bosta naše trpljenje in naš trud rodila mnogoterne sadu.

Zveza afriškega tiska.

Med raznimi ustanovami, ki jih je poklicala v življenje Družba sv. Petra Klaverja, da bi mogla rešiti čim več poganskih duš, zavzema »Zveza afriškega tiska« častno mesto. Saj služi eni največjih misijonskih potreb, tiska namreč katekizme in druge nabožne knjige v zamorskih jezikih.

V naših dneh, ko je omika prodrla že do najbolj oddaljenih plemen v notranjosti črnega sveta, spoznava gotovo vsakdo korist in potrebo dobrega tiska tudi za ta ljud-

stva. In niso li knjige zlasti tam prepotrebne, kjer je število misijonarjev in katehistov nezadosno, in mora pisana beseda nadomestiti živo govorjeno besedo?

»Zveza afriškega tiska« je ustanovljena z namenom, da bi brezplačno preskrbovala misijonarje s prepotrebni knjigami za razširjenje sv. vere.

Dragi prijatelji in dobrotniki! Pristopite k »Zvezi afriškega tiska« kot **dosmrtni** udje z enkratnim prispevkom 500 Din, ali kot **podporni** udje z letnim prispevkom 20 Din, ali kot **redni** udje z letnim prispevkom 5 Din. Prispevke sprejema »Družba sv. Petra Klaverja«, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

MORDA SE ČUTIŠ POKLICANO?

Dekletom, ki so zavzete za misijone in čutijo v sebi poklic za redovno življenje, toplo priporočamo knjižico:

POKLIC POMOŽNE MISIJONARKE IZ AFRIKE.

Cena s poštnino vred 4 Din, 60 Gr., 1-50 L. — Naročbe sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

POPOLNI ODPUSTEK,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

3. aprila, na praznik sv. Benedikta »Zamorca«,

26. aprila, na praznik Marije, Matere dobrega sveta,

29. aprila, na praznik sv. Petra mučenca iz reda »pridigarjev« — ustanovni dan Klaverjeve družbe.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Podpirajmo črne katehiste.

Podpiranje črnih katehistov je neprecenljive važnosti, in sicer zato:

1. ker delajo za razširjanje kraljestva božjega in morejo rešiti mnogo duš;
2. ker morajo nadomeščati misijonarje, ki jih je misijonom ugrabila vojna;
3. da izprosimo od Boga duhovniških poklicev za domovino;
4. da se na ta način udeležimo uspehov, pa tudi nebeskega plačila misijonarjev;
5. da se nam (s posinovljenjem) morda izpolni srčna želja, imeti sina ali brata učitelja ali misijonarja.

Kdor želi posinoviti črnega katehista, naj pošlje vsako leto Klaverjevi družbi 600 Din za njegovo prehrano. A sprejme se hvaležno vsak, tudi najmanjši dar v ta namen.

MOLITEV K PRESV. SRCU JEZUSOVEMU za afriške misijone.

Zložil † Zambessi-misijonar O. Menyhardt, S. J.

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revščini in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatečemo se k Tebi, da prosimo za svoje najnesrečnejše brate in potolažimo Tvojo češčenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, zahvalimo se Ti za vse neskončne dobrote, ki si jih nam in tudi tem narodom dodelil. Z željo navdani, Tvojemu presvetemu Srcu zadostiti, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero in trdosrčnost! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi in njihovi predniki, začeni od nesrečnega Kama do današnjega dne, žalili Tvoje božje veličanstvo. Kot povračilo in v spravo darujemo Ti naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je radi grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zasluženja in zadostila Tvoje presvete Matere Device Marije in njenega ženina, sv. Jožefa, vseh angelov in svetnikov in cele katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom. Razsvetli jih, ki živijo v temni in smrtni senci. Amen.

Sv. Jožef, zgleđ in varuh vseh častilcev presv. Srea, in sv. Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in za uboge afriške zamorce! Amen.

1. Odpustek 300 dni za vsak dan cele devetdnevnice.

2. Popoln odpustek med devetdnevnico ali v teku naslednjih osem dni. (Pogoji navadni: spoved, sv. obhajilo, molitev po namenu sv. Očeta.)

S cerkvenim dovoljenjem.

Naselbina Družbe sv. Petra Klaverja.

Zato, ker si je ta družba izbrala za nalogo, delovati pri najbolj božjem delu, pri rešitvi duš, in sicer najnesrečnejših: ubogih poganskih zamorcev. Če pa tem revežem ne pomagamo do spoznanja sv. vere, ne bodo nikoli gledali in uživali obličja božjega. — Vsi torej, kateri se tej pomožni misijonski družbi pridružijo, so obenem sorešitelji teh ubogih poganov in bodo prejeli tudi plačilo apostolov!

Pristopite vsi k Družbi sv. Petra Klaverja, bodisi kot njeni podporniki ozir. podpornice z letnim prispevkom 3 Din, ali pa kot naročniki njenih misijonskih listov: »Odmev« ali »Zamorček«. Podporni udje dobe sprejemno podobico ter so deležni mnogih popolnih in nepopolnih odpustkov. Kdor pa želi vse svoje življenje posvetiti službi misijonov, lahko vstopi v Klaverjevo družbo kot »Pomožna misijonarka za Afriko«. Prošnjo za sprejem je treba vložiti pri vrhovni voditeljici Družbe.

Ljubi prijatelji! Ne dajte se torej odvrniti od tega lepega apostolskega dela. Posmeh ali zbadljive besede mlačnežev naj vas v tem sklepu še bolj utrdijo. Vse za Boga, in rešitev duš! Marija, Kraljica apostolov, naj bo naš vzgled! — Prijave in naročila je treba pošiljati na naslov, naznačen na drugi strani platnic.

Družba sv. Petra Klaverja je bila ustanovljena leta 1894. s posebnim blagoslovom in izrečnim odobrenjem papeža Leona XIII. ter podrejena Kongreg. za razširjanje svete vere.